

13. oktober 2019

UKA2019/28

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut pålægges at udarbejde en redegørelse over fordele og ulemper ved indførelsen af en mindstelængde på joller med kvoteandel brugt i erhvervsmæssigt fiskeri på 9 meter længde over alt med en 12 årsovergangsperiode.

(Medlem af Inatsisartut, Henrik Fleischer, Siumut)

Vi vil først og fremmest fra Siumut takke medlem af Inatsisartut, Henrik Fleischer, Siumut, for hans særdeles vigtige og ligeledes særdeles interessante beslutningsforslag og vi skal i denne forbindelse fra Siumut fremlægge følgende bemærkninger.

Dette punkt som vi her tager hul på støder ind i en lang række områder fordi, at vor eksport af produkter fra det kystnære fiskeri hovedsageligt stammer fra indhandlingen fra fiskere, hvis velfærd og levevilkår er nært forbundet hertil samtidig med, at dette vil afstedkomme en række konsekvenser forbundet med de berørtes dagligdag og ikke mindst sikkerheden, som vil blive væsentligt forbedret for de involverede aktører.

Det jeg først vil komme ind på her er, at jollerne som man benytter sig af i disse år, dels på et bæredygtigt plan, men også som et vigtigt element i en erhvervsmæssig kontekst ikke passer godt nok ind i en samlet realistisk vurdering heraf, idet at således som afskrivningen af jolle og motor foretages på en periode af 10 år i dag, selvom jollen maksimalt vil holde i 5 år og påhængsmotoren i 2 år, så er dette således en forhindring for de mange dygtige fiskere, som først nu begynder at forstå den skattemæssige kontekst og som derfor påtvinges unødvendige finansielle udfordringer, som hindrer dem i at komme videre som selvstændige erhvervsdrivende fiskere.

Fiskerierhvervet på jolleniveau udføres året rundt afhængigt af om man kan sejle på havet som følge af havisen om vinteren desuden sker det, at isbræerne kaster meget is af og som også forhindrer fiskeri i perioder og alle disse faktorer tilsammen er derfor afgørende for den daglige kamp for at komme ud og fiske og som dermed på sin vis er en ganske naturlig del af jollefiskerens dagligdag, men som samtidig er farlig og udfordrende nok til, at man må beskytte sig imod disse forhold.

Skal man ind på sikkerheden til søs, så må man ikke tro, at bare fordi vi befinder os i det kystnære område, at det ikke også kan være udfordrende nok i sig selv og meget forbrugende af energi og kræfter samtidig med, at det fysisk for kroppen er stærkt opslidende, ikke mindst når vejrliget forværres og det samtidig bliver direkte farligt for aktørerne og desværre har dette så også kostet mange menneskeliv blandt fiskerne.

Måske vil man ligefrem ved iværksættelse af den kontekst vi her italesætter, kunne spare menneskeliv blandt fiskerne og andre søfarende fordi kravene til sikkerheden forøges.

Æret være de omkomnes minde.

Indførelsen af en mindstelængde på joller med kvoteandel brugt i erhvervsmæssigt fiskeri på 9 meter længde over alt med en 12 års overgangsperiode, mener vi fra Siumut er alt for lang tid og vi mener tværtimod, at en overgangsperiode på 5 år er mere passende fordi, at der her er tale om at man forbedrer sikkerheden ved at gå fra 6 meter og op i jollestørrelse og fordi man vil gøre forholdene for fiskeren lettere og fordi at det vil være mere smidigt i forhold til i dag, at passe på fangsten og endelig også fordi selve arbejdspladsen på jollen vil øges.

Fastsættelsen af jollernes størrelse i det kystnære fiskeri er en politisk beslutning som ikke har baggrund i søfartsstyrelsens reglement, og derfor bør man tænke sig godt om, dog er der intet til hinder for, at vi selv kan tilpasse vores egne krav til at føre fartøjer og de deraf følgende uddannelsesmæssige krav i relation til båd størrelser.

Med disse korte bemærkninger bakker vi fuldt ud op om forslaget fra Siumut og indstiller, at forslaget inden det skal andenbehandles bliver videresendt til Fiskeri-, Fangst- og Landbrugsudvalget til seriøs og grundig behandling.

Nikkulaat Jeremiassen, Siumut.